

Arrest

nr. 144 511 van 30 april 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 23 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 november 2014 die een einde stelt aan een recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat E. DANIËLS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 14 december 2011 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) als beschikker van voldoende middelen van bestaan.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzond op 28 mei 2014 een uitnodiging op grond van artikel 42, bis, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) om recente bewijzen voor te leggen, die op 12 juni 2014 ter kennis werd gebracht.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 18 november 2014 een beslissing die een einde stelt aan een recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoekster werd hiervan op 24 november 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van
Naam: P.(...), A.(...) G.(...) J.(...) F.(...)

Nationaliteit :Nederland, Geboortedatum :(...), Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...).

+ minderjarige kinderen :

- P.(...) G.(...)-Nederlandse
- P.(...) G.(...) - Nederlander
- v.(...) W.(...) M.(...) - Nederlandse

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op basis van de inkomsten van de heer v.(...) W.(...) B.(...) (RRnr : 83.10.02 385-10) op 14.12.2011 , en verkreeg de E-kaart op 23.07.2012.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd.

Vandaar dat er op 28.05.2014 een uitnodigingsbrief werd verstuurd naar de gemeente met het verzoek om betrokkene uit te nodigen en haar te vragen om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande haar huidige economische situatie of bestaansmiddelen. Betrokkene werd op 12.06.2014 in kennis gesteld van deze uitnodiging.

Nadien maakte zij volgende bewijsstukken over: een chronologisch overzicht van de in - en uitschrijvingen bij de VDAB voor de periode 17.08.2005 tot 12.06.2014 dd. 12.06.2014, een attest van het OCMW van Genk dd. 18.06.2014 dat bevestigt dat betrokkene vanaf 17.09.2012 t.e.m. 31.12.2013 een bedrag ontving van €12.821,41 per jaar. -een attest van het Sociaal Huis van Bocholt dd. 13.06.2014 dat bevestigt dat betrokkene sedert 01.01.2014 een leefloon ontvangt ten bedrage van € 1.089,82/maand, een bevestiging van aanwezigheid op een sollicitatie bij Delhaize Bocholt dd. 13.06.2014, een mailbericht met vraag om een samenwerkingsovereenkomst in te vullen voor sms-diensten en dit terug te sturen naar Voice-Master BVBA en tenslotte een ingevuld sollicitatieformulier voor tewerkstelling bij Aldimarkt ondertekend dd. 19.06.2014.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen dat zij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art. 40 §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste.

Uit het administratief dossier blijkt dat de derde op basis van wiens inkomen zij het verblijfsrecht bekam op 30.11.2012 terug vertrokken is naar Nederland en zij sinds 17.09.2013 tot op heden een volledig leefloon van het OCMW in de categorie persoon met gezinslast ontvangt. Aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking gesteld worden door de Belgische overheid en zij al meer dan 1 jaar leefloon ontvangt, dient te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980 én daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wat een grond tot intrekking is. Hierdoor dient het verblijfsrecht op basis van art. 42 bis§1 van de wet van 15.12.1980 te worden beëindigd.

Betrokkene kan evenmin het verblijfsrecht behouden als werkzoekende overeenkomstig art. 50 §2, 3 (KB 08.10.1981). Uit het chronologisch overzicht van in- en uitschrijvingen van de VDAB dd. 12.06.2014

blijkt dat betrokkene sinds 22.05.2014 verplicht werd ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB op vraag van het OCMW. De vraag dient gesteld te worden of betrokkene wel de intentie heeft om actief werk te zoeken. De overige bewijzen die zij voorlegt, zijn immers erg beperkt. Betrokkene legt een bevestiging van aanwezigheid op een sollicitatie voor (Delhaize Bocholt), een vraag om een samenwerkingsovereenkomst in te vullen (Voice-Master BVBA), maar nergens in het dossier is er maar enig bewijs terug te vinden of deze samenwerkingsovereenkomst daadwerkelijk ingevuld en opgestuurd is naar de eventuele potentiële werkgever. Hetzelfde kan gezegd worden over de sollicitatie bij Aldimarkt. Er is weliswaar een ingevuld en gedateerd sollicitatieformulier maar ook hier is geen bewijs van een effectieve aflevering bij de eventuele werkgever. Nergens in het dossier is enige informatie terug te vinden betreffende, specifieke vaardigheden, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen waaruit haar reële kans op tewerkstelling zou kunnen blijken. Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling. Haar laatste tewerkstelling in België dateert ondertussen van 02.06.2008. De langdurige werkloosheid van betrokkene doet uiteraard verder afbreuk aan haar tewerkstellingskansen.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd. 28.05.2014 (betekend op 12.06.2014) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis §1,3° lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.

Het verblijfsrecht van haar minderjarige kinderen P.(...) G.(...), P.(...) G.(...) en v.(...) W.(...) M.(...) die haar vervoegd hebben dient eveneens te worden beëindigd, dit overeenkomstig art. 42ter §1,1° van de wet van 15.12.1980. Zij verkregen immers het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met hun moeder. Voor zover er humanitaire bezwaren zouden zijn overeenkomstig art. 42ter, §1, 3°lid van diezelfde wet dient opgemerkt te worden dat de kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben en dus als EU-burgers in staat moeten zijn zich in elke lidstaat naar keuze te vestigen, te integreren, medische verzorging te genieten, een gezinsleven op te bouwen en op te groeien toch voor zover de moeder van de kinderen in de desbetreffende lidstaat aan de verblijfsvoorwaarden voldoet of eventueel zou kiezen voor terugkeer in de eigen lidstaat."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de van vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel van haar synthesememorie de schending aan van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet in samenhang met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster stelt in haar synthesememorie het volgende:

"1.1 Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur

a.

Conform artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant² of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend.

Ook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen dit gegeven.

In casu is de motivering evenwel ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig en geeft zij onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weer waaraan zij ten grondslag ligt.

b.

Bovenvermeld algemeen beginsel van behoorlijk bestuur roept aanlegster samen met de zorgvuldigheidsplicht. De onjuiste en onvoldoende motivering hangt immers samen met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

In verband met artikel 9 alinea 3, thans artikel 9bis van de Wet van 15/12/1980 heeft de Raad van State zich al herhaaldelijk uitgesproken over het vereiste het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden in concreto na te gaan, en dat de beslissing die een uitspraak doet op het verzoek gemotiveerd moet zijn in zulke mate dat het de werkelijkheid van een onderzoek weerspiegelt.⁷

De bestreden beslissing ter zake is het voorbeeld van een vage, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering waardoor zij haar vereiste van duidelijke motivatie niet naleeft.

c.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt in de bestreden beslissing dat aanlegster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Europese Unie.

d.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de verwerende partij haar beslissing afdoende zou motiveren, hetgeen in casu niet gebeurd is.

Vooreerst mocht aanlegster van verwerende partij een concreet drempelbedrag verwachten waarover zij moet beschikken om te vermijden dat zij en haar gezinsleden niet ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verwerende partij geeft in haar nota met opmerkingen aan dat zij niet wettelijk verplicht is een concreet drempelbedrag aan te geven. Aanlegster is van oordeel dat een dermate discretionaire manier van beslissen willekeur toelaat.

Verder heeft verwerende partij niet voldoende de behoeften van aanlegster en haar gezin nagegaan. Verwerende partij heeft enkel rekening gehouden met het bedrag aan leefloon dat aan aanlegster werd uitgekeerd, zonder rekening te houden met de persoonlijke situatie van aanlegster en het al dan niet tijdelijke karakter van haar moeilijkheden.

Immers, verwerende partij moet met alle elementen rekening houden en dient gebeurlijk aan een behoefte analyse te doen (wat haar wettelijke verplichting is) en indien nodig bijkomende inlichtingen en documenten in te winnen.

Er wordt in de beslissing zelfs niet verwezen naar de kinderen, laat staan dat verwerende partij hier een in concreto beoordeling heeft gemaakt van de eigen behoeften van aanlegster en haar gezin.

Redelijkheidshalve en zorgvuldigheidshalve had verwerende partij deze concrete gegevens van het dossier van aanlegster mee in overweging moeten nemen in de definitieve beoordeling van het verblijfsrecht van aanlegster en haar kinderen.

Tot slot heeft verwerende partij onvoldoende onderzocht of aanlegster haar verblijfsrecht kan behouden als werkzoekende overeenkomstig artikel 50 §2, 3° KB van 08/10/1981. Verwerende partij beperkt zich in haar beslissing tot de vaststelling dat er geen bewijs terug te vinden is of de samenwerkingsovereenkomst (Voice Masters-BVBA) daadwerkelijk werd ingevuld en opgestuurd naar de potentiële werkgever. Verwerende partij had deze informatie minstens kunnen opvragen aan aanlegster.

Van 01/06/2014 tot 31/08/2014 was aanlegster immers werkzaam voor Voice-Masters BVBA zoals ook blijkt uit de loonfiches gevoegd bij huidig verzoekschrift.

Verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat deze stukken niet voorhanden waren bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit is op zijn minst opmerkelijk, nu de bestreden beslissing dateert van 18/11/2014.

Dat de aangevoerde middelen ernstig zijn en aanlegster vraagt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bijgevolg de bestreden beslissing zou vernietigen.

1.2 Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur: het redelijkheidsbeginsel

Aanlegster beroept zich verder op de schending van het redelijkheidsbeginsel doordat verwerende partij een weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden verleent met bevel om het grondgebied te verlaten, zonder dat er rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier.

inzonderheid de persoonlijke situatie van aanlegster en haar gezin, haar toekomstmogelijkheden en het feit dat aanlegster goede vooruitzichten heeft.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de als motieven opgegeven feiten werkelijk bestaan en po zich rechten relevant zijn, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de beslissing welke op grond ervan genomen is.

IV. BESLUIT

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

3.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133 900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116486).

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 42bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

*Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.
(...)"*

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster, die Nederlands staatsburger is, sinds eind 2011 een recht op verblijf van meer dan drie maanden genoot als beschikker van voldoende middelen van bestaan zoals bedoeld in artikel 40, §4, 2° van de vreemdelingenwet. Aangezien gebleken was dat de derde persoon, die als bron voor de bestaansmiddelen fungeerde, niet meer op het grondgebied was, nodigde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekster op 28 mei 2014 uit om recente bewijsstukken voor te leggen met het oog op de controle zoals bedoeld in artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet. Verzoekster werd op 12 juni 2014 in kennis gesteld van deze uitnodiging. Ze werd verzocht om recente bewijzen voor te leggen van haar hoedanigheid van werknemer, zelfstandige, werkzoekende, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen en een attest van het OCMW met vermelding van de bedragen en haar persoonlijke situatie. Op 27 juni 2014 legde verzoekster een bewijs neer van eerdere in- en uitschrijvingen bij de VDAB, een verklaring van het OCMW van Bocholt dat zij sedert 1 januari 2014 een leefloon ontvangt, een attest van het OCMW van Genk dat zij sedert 17 september 2012 tot 31 december 2013 een leefloon heeft ontvangen, een bevestiging van aanwezigheid op een sollicitatie van Delhaize Bocholt van 13 juni 2014, een document van Voice-Master BVBA en een sollicitatieformulier van Aldi-Markt. De gemachtigde van de staatssecretaris voerde zelf op 17 november 2014 een onderzoek via de Dolsis-databank waaruit bleek dat betrokkene sedert 2 juni 2008 niet meer was tewerkgesteld. Op basis van deze informatie trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing om een einde te stellen aan een recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

3.8. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing dat een concreet drempelbedrag zou moeten vermelden waarover zij dient te beschikken. Verzoekster gaat er blijkbaar aan voorbij dat zij er niet in geslaagd is aan te tonen dat zij eigen bestaansmiddelen zou hebben die niet door de Belgische overheid worden uitgekeerd, waardoor niet kan worden ingezien welk belang zij zou kunnen hebben bij de vermelding van een drempelbedrag. Verzoekster zou in elk geval moeten aantonen dat zij op één of andere manier kan beschikken over bestaansmiddelen (afkomstig uit prestaties in het buitenland, via derden of via tegoeden op rekeningen) die het bedrag van het leefloon overstijgen, waarin zij hoegenaamd niet in geslaagd is. Waar verzoekster beweert dat geen rekening zou zijn gehouden met haar persoonlijke situatie en het tijdelijk karakter van haar moeilijkheden, wijst de Raad erop dat in de beslissing wordt aangestipt dat zij reeds meer dan 1 jaar leefloon ontvangt (in realiteit zelfs meer dan 2 jaar, met name sinds 17 september 2012), waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins kennelijk onredelijk te werk ging door op grond van zijn vaststelling te concluderen dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Tevens wordt in de beslissing gesteld dat verzoekster in antwoord op de uitnodiging van de gemachtigde van de staatssecretaris geen bijzondere humanitaire elementen toelichtte waarmee rekening zou moeten worden gehouden, zodat zij thans bezwaarlijk een motiveringsgebrek of een onzorgvuldigheid aannemelijk kan maken doordat bepaalde gegevens over het hoofd zouden zijn gezien, die zij trouwens niet verder specificeert. Verzoekster kan evenmin worden bijgetreden waar zij beweert dat niet verwezen werd naar haar kinderen. In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk het volgende gesteld: *"Het verblijfsrecht van haar minderjarige kinderen P.(...) G.(...), P.(...) G.(...) en v.(...) W.(...) M.(...) die haar vervoegd hebben dient eveneens te worden beëindigd, dit overeenkomstig art. 42ter §1,1° van de wet van 15.12.1980. Zij verkregen immers het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met hun moeder. Voor zover er humanitaire bezwaren zouden zijn overeenkomstig art. 42ter, §1, 3°lid van diezelfde wet dient opgemerkt te worden dat de kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben en dus als EU-burgers in staat moeten zijn zich in elke lidstaat naar keuze te vestigen, te integreren, medische verzorging te genieten, een gezinsleven op te bouwen en op te groeien toch voor zover de moeder van de kinderen in de desbetreffende lidstaat aan de verblijfsvoorwaarden voldoet of eventueel zou kiezen voor terugkeer in de eigen lidstaat."*

3.9. Verzoekster is het oneens met de beoordeling van haar hoedanigheid als werkzoekende. Volgens verzoekster was er wel degelijk sprake van tewerkstelling bij Voice-Masters BVBA, zoals zou blijken uit de loonfiches die bij het gedinginleidend verzoekschrift werden gevoegd (Verzoekschrift, bijlage 3). De Raad kan enkel vaststellen dat deze loonfiches blijkbaar nooit werden overgemaakt aan de

gemachtigde van de staatssecretaris en dat deze elementen bovendien ingaan tegen de informatie uit de Dolsis-databank. Er werd wel degelijk informatie gevraagd aan verzoekster, zodat zij niet dienstig kan verlangen dat de verwerende partij bijkomende informatie zou opvragen. De gemachtigde van de staatssecretaris kon op basis van de inschrijvingshistoriek bij de VDAB en de summiere sollicitatiebewijzen rechtsgeldig concluderen dat verzoekster niet heeft aangetoond een reële kans maakt op tewerkstelling.

3.10. Verzoekster heeft geen schending aangetoond van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en het besluit staat niet in kennelijke wanverhouding tot de motieven. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan. Er werd geen schending aangetoond van de materiële motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. TAMBORIJN